

ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

26. dubna 2005 *

Ve spojených věcech T-110/03, T-150/03 a T-405/03,

Jose Maria Sison, s bydlištěm v Utrechtu (Nizozemsko), zastoupený J. Fermonem, A. Comtem, H. Schultzem a D. Gursesem, advokáty,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Vitsentzatosem, M. Bauerem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je zrušení tří rozhodnutí Rady ze dne 21. ledna, 27. února a 2. října 2003, kterými se odpírá přístup k dokumentům týkajícím se rozhodnutí Rady 2002/848/ES, 2002/974/ES a 2003/480/ES ze dne 28. října 2002, 12. prosince 2002 a 27. června 2003 provádějících čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušujících rozhodnutí 2002/460/ES, 2002/848/ES a 2002/974/ES,

* Jednací jazyk: angličtina.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),

ve složení J. Pirrung, předseda, N. J. Forwood a S. S. Papasavvas, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. listopadu 2004,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec a skutečnosti předcházející sporu

- 1 Článek 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) stanoví:

„Výjimky

1. Orgány odeprou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

a) veřejného zájmu, pokud jde o

— veřejnou bezpečnost,

— [...]

— mezinárodní vztahy,

[...]

2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

— [...]

— soudního řízení a právního poradenství,

— [...]

Přístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

[...]“

² Dne 28. října 2002 přijala Rada Evropské unie rozhodnutí 2002/848/ES provádějící čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních

namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušující rozhodnutí 2002/460/ES (Úř. věst. L 295, s. 12). Toto rozhodnutí zahrnuje žalobce do seznamu osob podléhajících zmrazení finančních prostředků a jiných finančních a hospodářských zdrojů, zavedeného tímto nařízením (dále jen „sporný seznam“). Tento seznam byl aktualizován zejména rozhodnutím Rady 2002/974/ES ze dne 12. prosince 2002 (Úř. věst. L 337, s. 85) a rozhodnutím Rady 2003/480/ES ze dne 27. června 2003 (Úř. věst. L 160, s. 81), zrušujícími předchozí rozhodnutí a zavádějící nový seznam. Jméno žalobce bylo na tomto seznamu vždy zachováno.

- 3 V souladu s nařízením č. 1049/2001 žádal žalobce potvrzující žádostí ze dne 11. prosince 2002 o přístup k dokumentům, které vedly Radu k přijetí rozhodnutí 2002/848, a o sdělení totožnosti států, které v tomto ohledu poskytly určité dokumenty. Potvrzující žádostí ze dne 3. února 2003 žádal žalobce o přístup ke všem novým dokumentům, které vedly Radu k přijetí rozhodnutí 2002/974, kterým byl zachován na sporném seznamu, a o sdělení totožnosti států, které v tomto ohledu poskytly určité dokumenty. Zvláštní potvrzující žádostí ze dne 5. září 2003 žádal žalobce o přístup k zápisu ze zasedání Výboru stálých zástupců (Coreper) 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP týkajícího se rozhodnutí 2003/480, jakož i ke všem dokumentům předloženým Radě před přijetím rozhodnutí 2003/480, které byly základem pro jeho zahrnutí a jeho zachování na sporném seznamu.
- 4 Rada na každou z těchto žádostí namítla odepření přístupu, byť i částečného, potvrzujícími rozhodnutími ze dne 21. ledna, 27. února a 2. října 2003 (dále jen „první rozhodnutí o odepření“, „druhé rozhodnutí o odepření“ a „třetí rozhodnutí o odepření“).

- 5 Co se týče prvního a druhého rozhodnutí o odepření, Rada udává, že informace, které vedly k přijetí rozhodnutí zakládajících sporný seznam, jsou uvedené v shrnujících zápisech Coreper ze dne 23. října 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) a 4. prosince 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51), klasifikovaných jako „CONFIDENTIEL EU“.
- 6 Rada odepřela přístup k těmto zápisům, dovolávajíc se čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Vyjádřila jednak, že „zpřístupnění [těchto zápisů], jakož i informací v držení orgánů členských států, které bojují proti terorismu, by umožnilo osobám, skupinám a subjektům, které jsou předmětem těchto informací, narušit činnosti vedené těmito orgány a vedlo by k vážnému porušení veřejného zájmu, co se týče veřejné bezpečnosti“. Kromě toho by podle Rady „zpřístupnění dotyčných informací vedlo také k porušení ochrany veřejného zájmu, co se týče mezinárodních vztahů, neboť akce vedené v rámci boje proti terorismu zahrnují rovněž orgány třetích států“. Rada odepřela částečný přístup k těmto informacím z důvodu, že byly „v celém rozsahu zahrnuty do uvedených výjimek“. Rada dále odepřela sdělit totožnost členských států, které poskytly relevantní informace a oznámila, že „orgán[y], které jsou původci předmětných informací, po konzultaci podle čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 odepřel[y] zpřístupnění žádané informace“.
- 7 Co se týče třetího rozhodnutí o odepření, Rada nejdříve uvedla, že žádost žalobce se týká stejného dokumentu, k němuž mu byl odepřen přístup prvním rozhodnutím o odepření. Rada potvrdila své první rozhodnutí o odepření a dodala, že přístup

k zápisu 13 441/02 musí být rovněž odepřen na základě výjimky týkající se soudních řízení (čl. 4 odst. 2 druhá odrážka nařízení č. 1049/2001). Rada poté uznala, že uvedla omylem jakožto relevantní zápis 11 311/03 týkající se rozhodnutí 2003/480. V tomto ohledu vyjádřila, že neobdržela jinou informaci nebo dokument odůvodňující zrušení rozhodnutí 2002/848 v rozsahu, v němž se dotýká žalobce.

- 8 Žalobce podal žalobu na neplatnost proti rozhodnutí 2002/974, zapsanou do rejstříku kanceláře Soudu pod číslem T-47/03.

Řízení a návrhy účastníků řízení

- 9 Návrhy došlými kanceláři Soudu dne 24. března 2003 (věc T-110/03), 30. dubna 2003 (věc T-150/03) a 12. prosince 2003 (věc T-405/03) žalobce podal projednávané žaloby proti prvnímu, druhému a třetímu rozhodnutí o odepření.
- 10 Usneseními předsedy druhého senátu Soudu ze dne 5. prosince 2003 a 27. dubna 2004 byly věci T-110/03, T-150/03 a T-405/03 spojeny pro účely písemné části řízení, ústní části řízení a rozsudku v souladu s článkem 20 jednacího řádu Soudu.

11 Žalobce navrhuje, aby Soud:

- zrušil první (věc T-110/03), druhé (věc T-150/03) a třetí (věc T-405/03) rozhodnutí o odepření;
- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

12 Rada navrhuje, aby Soud:

- zamítl žaloby;
- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

1. O dosahu žaloby

13 Soud předem konstatuje, že ve svém prvním a druhém rozhodnutí o odepření (věci T-110/03 a T-150/03) Rada jednak zcela odepřela přístup k zápisům 13 441/02 a 15 191/02 týkajícím se přijetí rozhodnutí 2002/848 a 2002/974, opírajíc se

o výjimky týkající se veřejného zájmu uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001. Kromě toho Rada odepřela sdělit totožnost států, které poskytly dokumenty týkající se přijetí rozhodnutí 2002/848 a 2002/974, opírajíc se o čl. 9 odst. 3 tohoto nařízení týkající se zacházení s citlivými dokumenty.

- 14 Soud též konstatuje, že ve svém třetím rozhodnutí o odepření (věc T-405/03) odpověděla Rada zejména, že od přijetí rozhodnutí 2002/848 nedisponuje žádným novým dokumentem týkajícím se žalobce, tj. jinými dokumenty než dokumentem, ke kterému mu byl odepřen přístup prvním rozhodnutím o odepření.
- 15 Zprvce žalobce v rámci svého žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti odůvodnění uvádí, že odůvodnění rozhodnutí o odepření je v rozporu s tvrzením Rady ve věci T-47/03, podle kterého se uvedení žalobce na sporném seznamu zakládalo na veřejném dokumentu, a sice rozhodnutí Rechtseenheidskamer Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Nizozemsko) ze dne 11. září 1997 přiloženého k žalobní odpovědi Rady ve věci T-47/03.
- 16 Nedostatek odůvodnění tvrzený žalobcem představuje ve skutečnosti meritorní žalobní důvod. Chybějící odůvodnění týkající se rozhodnutí ze dne 11. září 1997 v rozhodnutích o odepření je pouhým odrazem případného nesprávného právního posouzení týkajícího se opomenutí Rady umožnit přístup k rozhodnutí ze dne 11. září 1997.

- 17 Nicméně již není namístě rozhodovat o tomto případném nesprávném právním posouzení ve vztahu k nařízení č. 1049/2001, protože je nesporné, že žalobce disponuje rozhodnutím ze dne 11. září 1997 [viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 25. června 2002, *British American Tobacco (Investments) v. Komise*, T-311/00, Recueil, s. II-2781, bod 45].
- 18 Zadruhé žalobce ve věci T-405/03 stále v rámci svého žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti odůvodnění tvrdí, že třetí rozhodnutí o odepření je v rozporu s druhým rozhodnutím o odepření. Třetí rozhodnutí o odepření tak uvádí, že neexistuje žádný nový dokument, který by se ho od přijetí rozhodnutí 2002/848 týkal, ačkoliv druhé rozhodnutí o odepření uvádí jako relevantní zápis 15 191/02 týkající se rozhodnutí 2002/974 a určité dokumenty poskytnuté různými státy.
- 19 Ve svých písemnostech Rada připouští, že druhé rozhodnutí o odepření je chybné v tom, že zmiňuje existenci relevantních dokumentů. Rozhodnutí 2002/974 bylo přijato, co se týče žalobce, s pouhým přihlédnutím k dokumentům, které odůvodnily přijetí předchozího rozhodnutí, tedy rozhodnutí 2002/848. Proto zápis 15 191/02 neobsahuje žádnou novou informaci týkající se žalobce.
- 20 Při jednání žalobce prohlásil, že požaduje přístup k dokumentům pouze v rozsahu, v jakém se ho tyto dokumenty týkají. Toto prohlášení bylo zaznamenáno v protokolu o jednání.
- 21 Soud se domnívá, že v době přijetí druhého a třetího rozhodnutí o odepření nebyl mezi těmito dvěma rozhodnutími rozpor. Druhá žádost o přístup žalobce mohla být důvodně chápána v té době jako požadující přístup ke všem novým dokumentům,

kteře vedly k přijetí rozhodnutí 2002/974, tedy včetně těch, které se podle Rady netýkaly žalobce jako takového jako zápis 15 191/02. Kromě toho se nařízení č. 1049/2001 nevztahuje pouze na přístup k dokumentům týkajícím se žalobce, ale zřizuje systém přístupu, který může být na této okolnosti nezávislý. Z toho vyplývá, že Rada mohla platně dát této žádosti takový obsah. Naopak třetí žádost žalobce o přístup může být ve své hlavní části důvodně chápána jakožto týkající se pouze dokumentů týkajících se žalobce. Z toho vyplývá, že na různé žádosti mohly být důvodně dány různé odpovědi.

- 22 Nicméně s ohledem na prohlášení žalobce při jednání je Soud toho názoru, že žalobce žádal o přístup k zápisu 15 191/02 a o totožnost států, které poskytly dokumenty související s přijetím rozhodnutí 2002/974 pouze v rozsahu, ve kterém se ho tyto dokumenty týkají.
- 23 Z toho ve věci T-150/03 vyplývá, že rámec sporu závisí na otázce, zda se nové dokumenty nebo informace, k nimž byl odepřen přístup druhým rozhodnutím o odepření, týkají či netýkají žalobce. Taková otázka je nutně vyřešena přezkumem opodstatněnosti třetího rozhodnutí o odepření, podle kterého neexistuje žádný jiný nový dokument týkající se žalobce než dokumenty, k nimž byl odepřen přístup prvním rozhodnutím o odepření.
- 24 Krom toho Soud konstatuje, že ve věci T-405/03 žalobce nezpochybnil implicitní odepření přístupu k zápisu 11 311/03, ke kterému výslovně požadoval přístup v návrzích třetí potvrzující žádosti o přístup. Přístup k tomuto zápisu tedy není předmětem sporu.

- 25 Zatřetí žalobce vytýká Radě ve věci T-405/03, že neodpověděla přiměřeně na jeho argumenty týkající se výjimek z přístupu k dokumentům, že se neprávem dovolávala výjimek z přístupu k dokumentům, zvláště výjimky, která se vztahuje k soudním řízením, pokud jde o zápis 13 441/02, a že odepřela částečný přístup k tomuto dokumentu.
- 26 Soud v tomto ohledu uvádí, že třetí rozhodnutí o odepření mělo čistě potvrzující povahu, co se týče odepření přístupu k zápisu 13 441/02, ke kterému byl přístup odepřen již prvním rozhodnutím o odepření. Z toho vyplývá, že žaloba podaná ve věci T-405/03 je v rozsahu, ve kterém se týká zápisu 13 441/02, nepřípustná (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 25. října 2001, *Métropole télévision M 6 v. Komise*, T-354/00, Recueil, s. II-3177, body 34 a 35, a rozsudek Soudu ze dne 11. června 2002, *AICS v. Parlament*, T-365/00, Recueil, s. II-2719, bod 30).
- 27 V důsledku toho je spor ve věci T-110/03 omezen na odepření přístupu k zápisu 13 441/02 a na odepření sdělení totožnosti určitých států, které poskytly dokumenty týkající se přijetí rozhodnutí 2002/848. Spor ve věci T-405/03 je omezen na otázku, zda Rada disponovala novými dokumenty týkajícími se žalobce, jinými než těmi, kterými disponovala při přijetí rozhodnutí 2002/848. Spor ve věci T-150/03 závisí na otázce, zda se zápis 15 191/02 a dokumenty poskytnuté členskými státy týkající se přijetí rozhodnutí 2002/974 týkají žalobce.

2. *K žalobě ve věci T-405/03*

- 28 Ve třetím rozhodnutí o odepření vyjádřila Rada v podstatě to, že neexistuje žádný jiný nový dokument týkající se žalobce než dokumenty a informace, k nimž mu byl odepřen přístup prvním rozhodnutím o odepření.

- 29 Podle ustálené judikatury se domněnka legality pojí s veškerými prohlášeními orgánů týkajícími se neexistence požadovaných dokumentů. Proto se domněnka pravdivosti váže k tomuto prohlášení. Jedná se nicméně o vyvratitelnou domněnku, kterou může žalobce vyvrátit všemi prostředky na základě relevantních a shodujících se důkazů [viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 12. října 2000, *JT's Corporation v. Komise*, T-123/99, Recueil, s. II-3269, bod 58, a *British American Tobacco (Investments) v. Komise*, bod 17 výše, bod 35].
- 30 V tomto ohledu jediné důkazy poskytnuté žalobcem vyplývají jednak z povinnosti Rady přezkoumat znovu v jeho případě každé nové rozhodnutí o jeho zachování na sporném seznamu a jednak z rozporu existujícího mezi druhým a třetím rozhodnutím o odepření.
- 31 Jednak, jak Soud konstatoval v bodě 21 výše, neexistuje rozpor mezi druhým a třetím rozhodnutím o odepření. Toto však nezakazuje Radě z hlediska nového chápání žádosti žalobce tak, jak bylo potvrzeno na jednání, domnívat se, že poskytnutá odpověď ve třetím rozhodnutí o odepření platila rovněž pro druhou žalobcovu žádost o přístup tak, jak byla opakovaně vykládána. Taková změna stanoviska Rady nezkracuje práva žalobce, jelikož posledně uvedený potvrdil v tomto smyslu rozsah své žádosti. Proto tato změna nepředstavuje ani důkaz nasvědčující existenci dokumentů týkajících se žalobce a týkajících se rozhodnutí 2003/480, ani nedostatek odůvodnění postihující třetí rozhodnutí o odepření.
- 32 Kromě toho vyjadřuje třetí rozhodnutí o odepření zaprvé, že údaj, podle kterého obsahuje zápis 11 311/03 skutečnosti sloužící jako základ pro přijetí rozhodnutí 2003/480 v rozsahu, v němž se týká žalobce, je nesprávný (bod 3), a zadruhé, že Rada neobdržela žádný nový dokument odůvodňující zrušení rozhodnutí 2002/848 v rozsahu, ve kterém se týká žalobce (bod 4). Z toho vyplývá, že Rada tvrdí, že přijala rozhodnutí 2003/480 zachovávající žalobce na sporném seznamu, aniž by vzala v úvahu nový dokument, který se toho dotýkal. Případná povinnost Rady

přezkoumat při každém novém rozhodnutí případ žalobce přitom nepředstavuje dostatečný důkaz umožňující domnívat se, že Rada zkoumala znovu dokumenty týkající se žalobce. Je tedy třeba uvést, že otázka, zda mohla Rada platně přijmout rozhodnutí 2003/480 za okolností projednávaného případu, se netýká tohoto sporu ohledně přístupu k dokumentům.

- 33 Z toho vyplývá, že při neexistenci relevantních a shodujících se důkazů potvrzujících opak, je třeba posoudit tvrzení Rady, podle kterého nebyl Radou zohledněn žádný nový dokument týkající se žalobce od přijetí rozhodnutí 2002/848, jako správné.
- 34 Je tedy třeba konstatovat, že neexistence dokumentů požadovaných žalobcem v jeho třetí žádosti o přístup je prokázána právně dostačujícím způsobem.
- 35 V důsledku toho se žaloba ve věci T-405/03 v části, ve které je přípustná, zamítá jako neopodstatněná.

3. *K žalobě ve věci T-150/03*

- 36 Jak bylo konstatováno v bodě 33 výše, nic nenasvědčuje tomu, že existují nové dokumenty týkající se žalobce, zohledněné Radou při přijetí rozhodnutí 2002/848. Kromě toho nic nenasvědčuje tomu, že nové prohlášení Rady – uvedené v žalobní odpovědi došlé ve věci T-405/03 – podle kterého zápis 15 191/02 neobsahoval „žádnou novou informaci týkající se [žalobce]“, je nesprávné. Jednak, jak bylo konstatováno v bodě 21 výše, nové stanovisko Rady není v rozporu se stanoviskem vyjádřeným v druhém rozhodnutí o odeprání, co se týče toho, že je vysvětlitelné

novým chápáním přesného dosahu žádosti žalobce Radou. Kromě toho nebyl předložen žádný jiný důkaz o tomto údajném rozporu, který by byl způsobit zpochybnit toto nové prohlášení Rady.

37 Z toho vyplývá, že existence nových dokumentů týkajících se žalobce zohledněných při přijetí rozhodnutí 2002/974 včetně skutečností obsažených v zápise 15 191/02 není prokázána.

38 S ohledem na prohlášení žalobce při jednání, podle kterého požaduje pouze dokumenty, které se jej týkají, je třeba konstatovat, že neexistence požadovaných dokumentů ve vztahu k přijetí rozhodnutí 2002/974 je prokázána právně dostačujícím způsobem.

39 Rovněž s ohledem na prohlášení žalobce při jednání není namístě zkoumat legalitu druhého rozhodnutí o odepření ve vztahu k důvodům odepření přístupu, které v něm jsou uvedeny.

40 V důsledku toho se žaloba ve věci T-150/03 zamítá jako neopodstatněná.

4. *K žalobě ve věci T-110/03*

- 41 Žalobce se dovolává tří žalobních důvodů vycházejících z porušení práva na přístup k dokumentům, porušení povinnosti odůvodnění a porušení obecných právních zásad týkajících se práv obhajoby. S ohledem na skutečnost, že v podstatě stejné žalobní důvody byly uvedeny ve věci T-150/03 a na skutečnost, že věci byly spojeny pro účely písemné části řízení, ve které byly předloženy společné písemnosti pro věci T-110/03 a T-150/03, je třeba rovněž zohlednit argumenty žalobce vyjádřené ve věci T-150/03.
- 42 Soud konstatuje, že třetí žalobní důvod představuje ve skutečnosti průsečný žalobní důvod, jehož předpoklad je převzat ve dvou ostatních žalobních důvodech. Je tedy vhodné zkoumat žalobní důvody žalobce v opačném pořadí, než jsou uváděny.
- 43 Je nicméně nezbytné předtím rozhodnout otázku týkající se rozsahu přezkumu Soudu v projednávaném případě.

O rozsahu přezkumu legality

- 44 Rada se domnívá, že přezkum Soudu týkajícího se přístupu k dotčenému typu dokumentů v projednávaném případě je omezený (rozsudek Soudu ze dne 19. července 1999, Hautala v. Rada, T-14/98, Recueil, s. II-2489). Žalobce odmítá toto tvrzení z důvodu, že projednávané věci vykazují podstatné rozdíly oproti věci, ve které byl vydán rozsudek Hautala v. Rada.

- 45 Soud připomíná, že přístup veřejnosti k dokumentům orgánů představuje právní zásadu a možnost odepření je výjimkou. Rozhodnutí o odepření je platné, pouze pokud se zakládá na jedné z výjimek stanovených článkem 4 nařízení č. 1049/2001. V souladu s ustálenou judikaturou musí být tyto výjimky vykládány a používány restriktivně, aby nebylo znemožněno uplatnění obecné zásady zakotvené v tomto nařízení (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 7. února 2002, *Kuijer v. Rada*, T-211/00, Recueil, s. II-485, bod 55 a uvedená judikatura).
- 46 Co se týče rozsahu přezkumu legality rozhodnutí o odepření Soudem, je třeba poznamenat, že v rozsudcích *Hautala v. Rada*, bod 44 výše (bod 71) a *Kuijer v. Rada*, bod 45 výše (bod 53), Soud přiznal Radě široký prostor pro uvážení v rámci rozhodnutí o odepření založeném, jako v projednávaném případě, částečně na ochraně veřejného zájmu v oblasti mezinárodních vztahů. V rozsudku *Kuijer v. Rada*, bod 44 výše, byl přiznán takový prostor pro uvážení orgánu, když tento odůvodnil své odepření přístupu, dovolávaje se obecně ochrany veřejného zájmu. Proto v oblastech týkajících se povinných výjimek z přístupu veřejnosti k dokumentům stanoveným v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 disponují orgány širokým prostorem pro uvážení.
- 47 V důsledku toho se musí přezkum legality rozhodnutí orgánů odpírajících přístup k dokumentům z důvodu výjimek týkajících se veřejného zájmu stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 vykonávaný Soudem omezit na ověření respektování procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné přesnosti skutkových zjištění, jakož i nedostatku zjevně nesprávného posouzení skutkových zjištění a překročení pravomoci (viz obdobně rozsudky *Hautala v. Rada*, bod 44 výše, body 71 a 72, potvrzený v řízení o opravném prostředku, a *Kuijer v. Rada*, bod 45 výše, bod 53).

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení obecných právních zásad týkajících se práv obhajoby

Argumenty účastníků řízení

- 48 Svým třetím žalobním důvodem žalobce tvrdí, že Rada porušila obecné zásady práva Společenství zakotvené článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLPS) a zásadu proporcionality. Tvrdí, že jeho zápis na sporný seznam se rovná obvinění v trestní oblasti (Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Deweer ze dne 27. února 1980, řada A č. 35). Odepření přístupu k požadovaným dokumentům představuje závažné porušení práva na spravedlivý proces a zejména záruk stanovených v čl. 6 odst. 3 EÚLPZS v rámci jeho žaloby na neplatnost proti rozhodnutí 2002/974 (věc T-47/03). Rada kromě toho porušila zásadu proporcionality tím, že nerespektovala právo žalobce dozvědět se důvody, pro které byl zařazen na sporný seznam.
- 49 Rada se domnívá, že argumenty žalobce přesahují rámec žaloby, protože řízení se netýká legality nařízení č. 2580/2001 odůvodňujícího zápis žalobce na sporný seznam. V rámci výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 je postavení žadatele irrelevantní.

Závěry Soudu

- 50 Je třeba jednak připomenout, že podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 jsou osobami oprávněnými k přístupu k dokumentům orgánů „všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě“.

Z toho vyplývá, že účelem tohoto nařízení je zaručit přístup ke všem veřejným dokumentům, a nikoliv přístup žadatele k dokumentům, které se jej týkají.

- 51 Kromě toho jsou výjimky z přístupu k dokumentům stanovené čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 upraveny kogentně. Z toho vyplývá, že orgány jsou povinny odepřít přístup k dokumentům spadajícím pod tyto výjimky, je-li předložen důkaz o uvedených okolnostech (viz obdobně rozsudky Soudu ze dne 5. března 1997, WWF UK v. Komise, T-105/95, Recueil, s. II-313, bod 58, a ze dne 13. září 2000, Denavit Nederland v. Komise, T-20/99, Recueil, s. II-3011, bod 39).
- 52 Proto zvláštní zájem, který může uplatňovat žadatel o přístup k dokumentu týkajícímu se jej osobně, nemůže být zohledněn v rámci uplatnění povinných výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001.
- 53 Žalobce v podstatě tvrdí, že Rada byla povinna umožnit mu přístup k požadovaným dokumentům v rozsahu, v němž jsou tyto dokumenty nezbytné k tomu, aby mu bylo zaručeno právo na spravedlivý proces v rámci věci T-47/03.
- 54 Vzhledem k tomu, že se Rada dovolávala povinných výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 v prvním rozhodnutí o odepření, nemůže jí být vytýkáno, že nezohlednila případnou zvláštní potřebu žalobce mít požadované dokumenty k dispozici.

55 Proto, i kdyby se dokonce tyto dokumenty jevily nezbytnými k obraně žalobce v rámci věci T-47/03, což je otázkou spadající do přezkumu posledně uvedené věci, tato okolnost není relevantní pro posouzení platnosti prvního rozhodnutí o odepření.

56 V důsledku toho je třeba zamítnout třetí žalobní důvod jakožto neopodstatněný.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku odůvodnění

Argumenty účastníků řízení

57 Svým druhým žalobním důvodem žalobce uvádí, že Rada se v rámci odepření přístupu z důvodu poškození veřejného zájmu nebo „pravidla původce“ a odepření částečného přístupu omezila na předložení lakonické a stereotypní odpovědi. Rada neurčila informace obsažené v každém z dokumentů ani dokumenty přiřitatelné určitým státům ani neumožnila seznámit se s odůvodněním těchto odepření nedbaje požadavků judikatury (rozsudky Soudu ze dne 17. června 1998, Svenska Journalistförbundet v. Rada, T-174/95, Recueil, s. II-2289, bod 112, a ze dne 6. dubna 2000, Kuijer v. Rada, T-188/98, Recueil, s. II-1959, body 37 a 38). Žalobci nebylo umožněno pochopit důvody uvedené Radou a Soud není schopen tyto důvody přezkoumat.

58 Rada předem poznamenává, že odůvodnění prvního a druhého rozhodnutí o odepření jsou shodná, protože kontext je v obou případech tentýž. Co se týče odůvodnění týkajícího se veřejného zájmu, opírá se Rada o čl. 9 odst. 4 nařízení č. 1049/2001, podle kterého je každé rozhodnutí o odepření přístupu k citlivému dokumentu odůvodněno způsobem, který nepoškodí zájmy, jež chrání článek 4. Odůvodnění prvního a druhého rozhodnutí o odepření navíc odpovídá požadavkům

judikatury, konkrétně vzhledem k faktickému a právnímu kontextu projednávaných věcí. Co se týče použití „pravidla původce“, rozhodnutí o odepření jasně určují relevantní dokumenty. Odepření původců těchto dokumentů představuje dostatečný důvod odepření přístupu k nim.

Závěry Soudu

- 59 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí jasně a nepochybně uvádět odůvodnění orgánu, původce aktu, způsobem umožňujícím dotčeným osobám seznámit se s důvody přijatého opatření a příslušnému soudnímu orgánu vykonávat jeho přezkum. Není vyžadováno, aby odůvodnění upřesnilo všechny relevantní skutkové a právní poznatky, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky uvedeného článku, musí být posuzována s přihlédnutím nejen k jeho znění, ale také k jeho kontextu, jakož i ke všem právním pravidlům upravujících dotčenou oblast (viz především rozsudek Soudního dvora ze dne 6. března 2003, *Interporc v. Komise*, C-41/00 P, Recueil, s. I-2125, bod 55 a uvedená judikatura).
- 60 Co se týče žádosti o přístup k dokumentům, musí dotčený orgán, pokud odepře takový přístup, prokázat v každém konkrétním případě na základě informací, kterými disponuje, že dokumenty, ke kterým je požadován přístup, skutečně spadají pod výjimky vyjmenované v nařízení č. 1049/2001 (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 2000, *Nizozemsko a Van der Wal v. Komise*, C-174/98 P a C-189/98 P, Recueil, s. I-1, bod 24). Může být nicméně nemožné uvést důvody odůvodňující důvěrnost každého dokumentu, aniž by byl zpřístupněn obsah tohoto dokumentu, a tedy výjimka zbavena svého základního účelu (viz obdobně rozsudek *WWF UK v. Komise*, bod 51 výše, bod 65).

- 61 V rámci této judikatury tedy přísluší orgánu, který odepřel přístup k dokumentu, poskytnout odůvodnění umožňující porozumět a ověřit jednak, zda požadovaný dokument je skutečně dotčen oblastí stanovenou uvedenou výjimkou, a jednak, zda je potřeba ochrany ohledně této výjimky skutečná.
- 62 V projednávaném případě, co se týče zápisu 13 441/02, uvedla Rada jasně výjimky, na kterých zakládá své odepření, kumulativním uvedením první a třetí odrážky čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001. Uvedla, proč jsou tyto výjimky relevantní ve vztahu k dokumentům, které se týkají boje proti terorismu a zásahu třetích států. Dále podala krátké vysvětlení týkající se potřeby uvedené ochrany. Co se tak týče veřejné bezpečnosti, vyjádřila, že sdělení dokumentů by osobám, které jsou předmětem těchto informací, dalo příležitost narušit činnost veřejných orgánů. Co se týče mezinárodních vztahů, stručně připomněla zahrnutí třetích států do rámce boje proti terorismu. Stručnost tohoto odůvodnění je přípustná s ohledem na skutečnost, že uvedení dodatečných informací odkazujících zejména na obsah uvedených dokumentů by zbavilo uvedené výjimky jejich účelu.
- 63 Co se týče odepření částečného přístupu k těmto dokumentům, uvedla Rada výslovně, že jednak tuto možnost zkoumala a jednak že důvodem, pro který byla tato možnost odmítnuta, bylo to, že dotyčné dokumenty byly v celém rozsahu zahrnuty do uvedených výjimek. Ze stejných důvodů, jako jsou dříve uvedené důvody, nemohla Rada přesně určit informace obsažené v těchto dokumentech, aniž by zbavila uvedené výjimky jejich účelu. Skutečnost, že se toto odůvodnění zdá být stereotypním, nepředstavuje sama o sobě nedostatek odůvodnění, jelikož nebrání pochopení ani ověření uvedeného odůvodnění.
- 64 Co se týče totožnosti států, kterou poskytly relevantní dokumenty, je třeba poznamenat, že Rada sama ve svých původních rozhodnutích o odepření uvedla existenci dokumentů pocházejících ze třetích států. Jednak uvedla Rada výjimku

uvedenou v tomto ohledu, a to čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. Kromě toho předložila dvě kritéria uplatnění této výjimky. Zaprvé se Rada výslovně, ale nezbytně domnívala, že dotčené dokumenty byly citlivými dokumenty. Tento prvek se zdá být srozumitelný a lze jej ověřit z hlediska souvislosti, ve které je uveden, zvláště z hlediska klasifikace dotčených dokumentů „CONFIDENTIEL EU“. Zadruhé vyjádřila Rada, že konzultovala příslušné orgány a obdržela jejich námitky vůči jakémukoliv zpřístupnění jejich totožnosti.

- 65 I přes relativní stručnost odůvodnění prvního rozhodnutí o odepření (dvě stránky), bylo žalobci plně umožněno porozumět důvodům odepření, které mu byly namítnuty, a Soudu vykonat jeho přezkum. Rada tudíž správně odůvodnila uvedená rozhodnutí.
- 66 V důsledku toho je třeba zamítnout druhý žalobní důvod jako neopodstatněný.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na přístup k dokumentům

Argumenty účastníků řízení

- 67 Svým prvním žalobním důvodem žalobce tvrdí, že Rada porušila čl. 1 druhý pododstavec EU, čl. 6 odst. 1 EU, článek 255 ES a čl. 4 odst. 1 písm. a) a článek 6, jakož i čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. V první části tohoto žalobního důvodu žalobce tvrdí, že Rada nikdy konkrétně nezkoumala otázku, zda může zpřístupnění požadovaných informací porušit ochranu veřejného zájmu. Krátká a velmi obecná vysvětlení podaná v tomto ohledu nejsou v souladu se zásadou restriktivního výkladu výjimek z práva na přístup k dokumentům, jak vyplývá z článku 255 ES a z nařízení 1049/2001. Žalobce musí mít právo dozvědět se důvody svého zápisu na

sporný seznam, aniž by tyto důvody byly považovány za porušující veřejnou bezpečnost. Pouhá skutečnost, že třetí státy jsou zapojeny do činností orgánů, nepostačuje k tomu, aby orgány odůvodnily jejich odepření ochranou mezinárodních vztahů. Rada porušila svou povinnost vyvážit vlastní zájmy a zájmy žalobce.

68 Ve druhé části tohoto žalobního důvodu má žalobce za to, že stereotypní odůvodnění uvedené Radou za účelem odepření částečného přístupu k dokumentům mohlo být znovu systematicky uvedeno v jakémkoli rozhodnutí o odepření tohoto typu přístupu. V projednávaném případě Rada nezkoumala vážně možnost přiznat částečný přístup.

69 Ve třetí části tohoto žalobního důvodu žalobce uvádí, že restriktivní výklad „pravidla původce“ zahrnuje to, že Rada upřesní totožnost původců dokumentů a přesnou povahu dotýcných dokumentů s cílem umožnit podání žádosti o přístup u těchto původců.

70 Rada nejprve připomíná zvláštní pravidla stanovená v čl. 9 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 pro „citlivé dokumenty“. V projednávaném případě vyžaduje boj proti terorismu zvlášť obezřetný přístup. Rada uvádí podrobnosti o řízení o žádosti o přístup k takovému typu dokumentů, prokazujíc, že žádosti o přístup a o částečný přístup byly předmětem konkrétního zkoumání. Rada upřesňuje, že rozhodnutí o odepření přístupu byla přijata jednomyslně. Žalobce v projednávaném případě neprokázal existenci zjevně nesprávného posouzení. Odepření přístupu založené na čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 nepředpokládá zohlednění situace žadatele, a tedy vyvážení zájmů. Co se týče pravidla původce, připomíná Rada, že orgán, od kterého

pochází dokument klasifikovaný jako citlivý, disponuje úplným přezkumem tohoto dokumentu, včetně informace týkající se samotné jeho existence.

Závěry Soudu

— K výjimkám týkajícím se veřejného zájmu

- 71 Je namístě předem připomenout, že Rada není povinna v rámci výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 zohlednit zvláštní zájem žalobce obdržet požadované dokumenty (viz body 52 a 54 výše).
- 72 Je třeba poznamenat, že požadovaný dokument, a to zápis 13 441/02, se týká rozhodnutí 2002/848. Jestliže toto rozhodnutí spadá přímo do oblasti boje proti terorismu, patří požadovaný dokument, který tvoří základ tohoto rozhodnutí, zjevně do stejné kategorie.
- 73 Kromě toho je třeba konstatovat, že požadovaný dokument je klasifikován jako „CONFIDENTIEL EU“. Z toho titulu patří k citlivým dokumentům, jejichž zacházení je upraveno v článku 9 nařízení č. 1049/2001. Nicméně pokud tato klasifikace potvrzuje povahu požadovaného dokumentu a podřizuje jej zvláštnímu zacházení, nemůže sama o sobě ospravedlňovat použití důvodů odepření stanovených v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1049/2001.

- 74 Co se zaprvé týče ochrany veřejného zájmu, pokud jde o veřejnou bezpečnost, je nutno konstatovat, že požadovaný dokument se skutečně vztahuje k této oblasti, jelikož podle samotné žádosti o přístup sloužil jako základ pro rozhodnutí určující osoby, skupiny nebo subjekty podezřelé z terorismu.
- 75 Okolnost, že požadovaný dokument se týká veřejné bezpečnosti, nicméně sama o sobě nemůže postačovat pro odůvodnění uplatnění uvedené výjimky (viz obdobně rozsudek *Denkavit Nederland v. Komise*, bod 51 výše, bod 45).
- 76 Soud tedy musí ověřit, zda se Rada v projednávaném případě nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že zpřístupnění požadovaného dokumentu může porušit ochranu dotčeného veřejného zájmu.
- 77 V tomto ohledu je třeba připustit, že efektivita boje proti terorismu předpokládá, že informace, kterými disponují veřejné orgány, týkající se osob nebo subjektů podezřelých z terorismu, budou zachovávány v tajnosti za účelem zachování jejich relevantnosti a umožnění efektivní akce. Proto by sdělení požadovaného dokumentu veřejnosti nutně porušilo veřejný zájem týkající se veřejné bezpečnosti. V tomto ohledu nemůže být přípustné rozlišení mezi strategickými informacemi a informacemi týkajícími se žalobce osobně uvedené žalobcem. Jakákoli osobní informace totiž nutně zahrnuje určité strategické aspekty boje proti terorismu, jako jsou zdroje informací, povaha těchto informací nebo míra dohledu nad osobami podezřelými z terorismu.
- 78 Rada se tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení odepřením přístupu k zápisu 13 441/02 z důvodů veřejné bezpečnosti.

- 79 Co se zadruhé týče ochrany veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy, je s ohledem na rozhodnutí č. 2002/848 zřejmé, že jejich cíl, a sice boj proti terorismu spadá do rámce mezinárodní akce, která vyšla z rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373 (2001) ze dne 28. září 2001. V rámci této akce rařízení č. 2580/2001 globální akce jsou státy vyzvány ke spolupráci. Prvky této mezinárodní spolupráce jsou tedy velmi pravděpodobně, takřka určitě, uvedeny v požadovaném dokumentu. V každém případě žalobce nepochybně skutečnost, že třetí státy byly zapojeny do přijetí rozhodnutí 2002/848. Naopak požadoval sdělení totožnosti těchto států. Z toho vyplývá, že požadovaný dokument skutečně spadá do oblasti výjimky týkající se mezinárodních vztahů.
- 80 Tato mezinárodní spolupráce v oblasti terorismu předpokládá důvěru států v důvěrnost přiznanou informacím poskytnutým Radě. S ohledem na povahu požadovaného dokumentu se tedy Rada mohla právem domnívat, že zpřístupnění tohoto dokumentu může poškodit postavení Evropské unie v mezinárodní spolupráci v oblasti boje proti terorismu.
- 81 V tomto ohledu musí být argument žalobce, podle kterého pouhá skutečnost, že třetí státy jsou zapojeny do činnosti orgánů, nemůže ospravedlnit použití výjimky v daném případě, odmítnut z důvodů uvedených výše. Oproti tomu, co předpokládá tento argument, totiž spolupráce třetích států spadá do rámce zvláště citlivého, a to boje proti terorismu, který odůvodňuje, aby tato spolupráce zůstala tajnou. Navíc rozhodnutí, čteno jako celek, uvádí, že dokonce dotčené státy odmítly, aby byla zpřístupněna jejich totožnost.
- 82 Z toho vyplývá, že se Rada nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že zpřístupnění požadovaného dokumentu by mohlo porušit veřejný zájem, pokud jde o mezinárodní vztahy.

83 V rozsahu, v němž žalobce obecně tvrdí, že Rada nikdy konkrétně nezkoumala, zda může zpřístupnění požadovaných informací porušit veřejný zájem, musí být tento argument odmítnut. Jednak vyplývá z toho, co bylo uvedeno, že Rada právem uplatnila výjimky týkající se ochrany veřejného zájmu. Krom toho Rada popsala bez toho, že by to bylo žalobcem zpochybněno, řízení o zkoumání žádostí o přístup k citlivým dokumentům, podle kterého jak oprávnění úředníci, tak i delegace členských států mohli zkoumat předmětné dokumenty a zaujmout stanovisko k odpovědi dané na žalobcovým žádostem o přístup. Na závěr tohoto řízení Rada jednomyslně schválila odepření přístupu k požadovaným dokumentům. Z toho vyplývá, že pouhá skutečnost uvedená žalobcem, že odůvodnění je krátké, neznamená, že konkrétního zkoumání Rady bylo nedostatečné.

84 V rozsahu, v němž žalobce tvrdí, že stručnost a stereotypnost odůvodnění podaného v tomto ohledu představuje důkaz nedostatku konkrétního zkoumání, musí být tento argument rovněž odmítnut. Odůvodnění k tomuto bodu se sice jeví v prvním a druhém rozhodnutí o odepření jako shodné. Je třeba nicméně zohlednit skutečnost, že může být nemožné uvést důvody odůvodňující odepření přístupu ke každému dokumentu, v projednávaném případě ke každé informaci v dokumentech, aniž by byl zpřístupněn obsah tohoto dokumentu nebo jeho podstatná část a výjimka tak zbavena svého základního účelu (viz v tomto smyslu rozsudek WWF UK v. Komise, bod 51 výše, bod 65). V projednávaném případě by úplnější a konkrétnější odůvodnění ve vztahu k obsahu požadovaného dokumentu z důvodu, že se na tento vztahují výjimky týkající se veřejného zájmu v oblasti veřejné bezpečnosti a mezinárodních vztahů, mohlo pouze poškodit důvěrnost informací, které mají z důvodu těchto výjimek zůstat tajnými.

85 V důsledku toho musí být první část prvního žalobního důvodu zamítnuta.

— K částečnému přístupu

- 86 Žalobce tvrdí, že Rada ve skutečnosti nezkoumala možnost částečného přístupu k požadovanému dokumentu.
- 87 Soud zaprvé konstatuje, že vyplývá z prvního rozhodnutí o odepření, že Rada skutečně zkoumala možnost částečného přístupu k požadovaným dokumentům. Bez prokazujících důkazů o opaku musí být tvrzení Rady uvedenému v napadeném rozhodnutí přiznána domněnka legality (viz v tomto ohledu judikatura uvedená v bodě 29 výše).
- 88 Zadruhé stručnost a stereotypnost odůvodnění uvedeného v tomto ohledu v prvním rozhodnutí o odepření nemohou představovat důkaz nedostatku konkrétního zkoumání. Znovu se sice v první a druhém rozhodnutí o odepření odůvodnění v tomto směru jeví z velké části jako shodné. V projednávaném případě by nicméně úplnější a individuálnější odůvodnění ve vztahu k obsahu vyžadovaného dokumentu z důvodu, že se na všechny jeho části vztahují uvedené výjimky, mohlo pouze narušovat důvěrnost informací, které mají z důvodu těchto výjimek zůstat tajnými.
- 89 V důsledku toho je třeba zamítnout druhou část prvního žalobního důvodu.

— Ke sdělení totožnosti států – původců určitých dokumentů

- 90 Žalobce v podstatě tvrdí, že restriktivní výklad pravidla původce předpokládá, že Rada uvede totožnost třetích států, které poskytly dokumenty týkající se rozhodnutí

2002/848, jakož i přesnou povahu těchto dokumentů za účelem umožnění podání žádosti o přístup k těmto dokumentům u jejich původců.

- 91 Je třeba předem poznamenat, že argumentace žalobce je založena zejména na dřívější judikatuře týkající se kodexu chování ze dne 6. prosince 1993 týkajícího se přístupu veřejnosti k dokumentům Rady a Komise (Úř. věst. L 340, s. 41, dále jen „kodex chování“) provedeného rozhodnutím Rady 93/731/ES ze dne 20. prosince 1993 o přístupu veřejnosti k dokumentům Rady (Úř. věst. L 340, s. 43) a rozhodnutím Komise 94/90/ESUO, ES, Euratom ze dne 8. února 1994 o přístupu veřejnosti k dokumentům Komise (Úř. věst. L 46, s. 58).
- 92 Na základě tohoto kodexu chování, pokud je původcem dokumentu, který má v držení orgán Společenství, třetí osoba, musí být žádost o přístup adresována přímo této osobě. Soudní dvůr z toho vyvodil, že orgán musí upřesnit dotčené osobě totožnost původce dokumentu, aby se na něj posledně uvedená mohla obrátit přímo (rozsudek Interporc v. Komise, bod 59 výše, bod 49).
- 93 Oproti tomu podle čl. 4 odst. 4 a 5 nařízení č. 1049/2001 přísluší samotnému dotčenému orgánu konzultovat třetí osoby – původce bez ohledu na pozitivní nebo negativní odpověď na předloženou žádost o přístup. V případě členských států mohou tyto požadovat, aby byl zohledněn jejich souhlas.
- 94 Pravidlo původce tak, jak bylo uvedeno v kodexu chování, tedy v nařízení č. 1049/2001 prošlo podstatnou změnou. Z toho vyplývá, že totožnost původce nabyla menší důležitosti než podle předchozího režimu.

- 95 Kromě toho stanoví pro citlivé dokumenty čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, že tyto dokumenty „se zaznamenávají do rejstříku a uvolňují pouze se souhlasem jejich původce“. Musí tedy být konstatováno, že s citlivými dokumenty se zachází podle odlišného režimu, jehož cílem je zjevně zaručit tajnost, co se týče jejich obsahu a dokonce jejich existence.
- 96 Rada tudíž neměla povinnost zpřístupnit dotčené dokumenty, jejichž původci jsou státy, týkající se přijetí rozhodnutí 2002/848, včetně totožnosti těchto původců, jelikož tyto dokumenty jsou zaprvé dokumenty citlivými a zadruhé státy – původci odmítly jejich sdělení.
- 97 Přitom je třeba konstatovat, že žalobce nezpochybňuje ani právní základ uváděný Radou, a to čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, který předpokládá, že dotčené dokumenty jsou považovány za citlivé, ani skutečnost, že Rada obdržela negativní stanovisko států – původců dotčených dokumentů.
- 98 Jako doplnění není pochyb o tom, že dotčené dokumenty jsou citlivými dokumenty. Jednak byl zápis ze schůze Coreper, během které byly dokumenty diskutovány, klasifikován jako „CONFIDENTIEL EU“, jak to stanoví čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1049/2001. Z toho vyplývá, že tyto dokumenty získaly a *priori* takovou klasifikaci. Kromě toho se dokumenty předané třetími státy v rámci boje proti terorismu mohou vyhnout takové klasifikaci pouze s přihlédnutím k výslovnému prohlášení v tomto směru, které v projednávaném případě neexistovalo. Kromě toho s ohledem na domněnku legality, která se pojí s každým prohlášením orgánu, je namístě poznamenat, že žalobce neposkytl žádný důkaz o tom, že prohlášení Rady – podle kterého obdržela negativní stanovisko dotčených států – bylo nesprávné.

- 99 Proto Rada právem odepřela zpřístupnění dotčených dokumentů včetně totožnosti jejich původců.
- 100 V důsledku toho je třeba zamítnout třetí část prvního žalobního důvodu.
- 101 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobu je třeba zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 102 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve sporu neúspěšný, je namístě uložit mu náhradu nákladů řízení v souladu s návrhy Rady.

Z těchto důvodů

Soud (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloby ve věcech T-110/03 a T-150/03 se zamítají jako neopodstatněné.

- 2) **Žaloba ve věci T-405/03 se zčásti odmítá jako nepřípustná a ve zbývajících částech se zamítá jako neopodstatněná.**
- 3) **Žalobci se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 26. dubna 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

J. Pirrung

Obsah

Právní rámec a skutečnosti předcházející sporu	II - 1433
Řízení a návrhy účastníků řízení	II - 1437
Právní otázky	II - 1438
1. O dosahu žaloby	II - 1438
2. K žalobě ve věci T-405/03	II - 1442
3. K žalobě ve věci T-150/03	II - 1444
4. K žalobě ve věci T-110/03	II - 1446
O rozsahu přezkumu legality	II - 1446
Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení obecných právních zásad týkajících se práv obhajoby	II - 1448
Argumenty účastníků řízení	II - 1448
Závěry Soudu	II - 1448
Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku odůvodnění	II - 1450
Argumenty účastníků řízení	II - 1450
Závěry Soudu	II - 1451
K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na přístup k dokumentům	II - 1453
Argumenty účastníků řízení	II - 1453
Závěry Soudu	II - 1455
– K výjimkám týkajícím se veřejného zájmu	II - 1455
– K částečnému přístupu	II - 1459
– Ke sdělení totožnosti států – původců určitých dokumentů	II - 1459
K nákladům řízení	II - 1462